

for aabent Tæppe, saaledes at enhver kan se og høre, hvilke Beskyldninger der rettes mod den, som maaske er uskyldig, og det vil blive store Tider for Middagsbladene. For Vaneforbrydere vil det maaske tværtimod blive en hel Æressag saaledes at staa for aabent Tæppe, men for den store Del af Befolkningen, som uskyldig rammes af Sigtelser, vil det blive følt som en meget stor Tort, og vi ville ogsaa faa det at høre, naar den Tid kommer.

Det Forslag, som nu her foreligger, opgiver jo for den væsentligste Del den Adskillelse mellem Retsplejen og Forvaltningen, som der tales om i Grundlovens § 71 — for den væsentligste Del, siger jeg, idet der er enkelte Undtagelser. Naar en Jurisdiktion har mere end 40,000 Indvaanere, skal der baade være en Politimester og en Dommer, og har en Jurisdiktion mere end 70,000 Indvaanere, skal der være to Dommere og en Politimester. Men det er jo Forhold, som, saa vidt jeg kan skønne, kun ville ramme Frederiksberg, Odense og Aarhus; for det øvrige Lands Vedkommende fastholdes altsaa Forbindelsen mellem Retsplejen og Forvaltningen. Som det er fremhævet opgives endvidere Umiddelbarheden, og man gennemfører ikke Anklageprincippet. Man foreslaar nu en Retsordning, hvorefter der i Regelen kun er to Instanser, og det er af den Grund, at man oppe i Landstinget fornylig har vedtaget, at i Højesteretsafgørelser skulle mindst 9 af Assessorerne deltage, og i Landsretsafgørelser skulle mindst 5 af Assessorerne deltage. Dernæst gaar man jo over til den mundtlige Procedure, vel at mærke i det væsentlige i den Form, man nu har ved Højesteret. Man gennemfører Umiddelbarheden, for saa vidt som man, hvor Nævninger paakræves, kan optage direkte Vidneforhør, og tillige for saa vidt som man i borgerlige Retstrætter afhører Parterne. Dernæst indfører man en Beskyttelse for den, der er sigtet i Straffesager, og endelig indfører man Nævninger og — hvad jeg anser for et Gode, og som, saa vidt jeg husker, ogsaa Octavius Hansen i sin Tid ønskede — bibeholder Sø- og Handelsretten, mod hvis Afgørelser jeg ikke tror, at det er den almindelige Opfattelse, at de Bebrejdelser kunne rettes, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) nylig nævnede.

Naar nu den højtærede Justitsminister har fremsat sit Forslag i forrige Rigsdagssamling og gentager det i Aar, kan jeg ikke sige andet, end at naar han derved har ønsket at fjerne eller mindske Diver-

genspunkterne, er det ikke alene vel berettiget, men ogsaa kun Ministerens naturlige Pligt, da han har to Ting, med hvilke Regeringen skal komme overens, inden en Lov kan komme ud. Naar man imidlertid ser paa, hvorledes den højtærede Minister har ønsket at mindske Divergenspunkterne, kommer man til at se, at de største Forandringer, man har foretaget, have ikke haft til Formaal at mindske Divergenspunkterne mellem de 2 Ting, men største Delen af Forandringerne har været et Resultat af den Understrøm, som ogsaa den sidste ærede Taler omtalte, og som gaar ud paa, dels at den Ordning, som tidligere blev vedtagen her, var et altfor stort Brud paa den tilvante Opfattelse og de kendte Institutioner, og dels at den var altfor dyr og vel at mærke ikke blot for Staten, hvad den sidste ærede Taler lagde for ensidig Vægt paa, men ogsaa for Befolkningen. Det var denne Understrøm, der vel væsentlig har bevirket, at den højtærede Minister ændrede sit Forslag. Jeg skal ikke nægte, at jeg ligesom det ærede Medlem, der sidst talte, er noget forbavset over at høre, at det nu officielt erklæres for rigtigt, at denne Understrøm har været til Stede og været til Stede aabenbart ogsaa hos Flertallet i dette Ting. Men saa forekommer det mig, at det vilde have været ganske anderledes heldigt, om denne Understrøm havde givet sig Udslag i en positiv Stilling til adskillige Punkter i Retsreformen, medens man nu Gang paa Gang har foretaget Vedtagelser her, som slog enhver Tanke om, at en saadan Understrøm skulde være til Stede, ganske ned. Den Gruppe, hvortil jeg hører, har været den eneste, der ikke alene ved Taler, men ogsaa ved Afstemninger har gjort sig til Talsmand for den Understrøm, som vi nu høre i udstrakt Grad har været til Stede indenfor dette Tings Flertal. Men man kommer nu altid nærmere til Sandheden i de offentlige Forhold, naar man ikke bliver ved at foretage Vedtagelser som et Træk mod det andet Ting, det er altid rigtigst at foretage sine Vedtagelser saaledes, at de ere Udtryk for, hvad man virkelig mener, man vil gaa med til, naar man staar ved den sidste Afstemning.

Nu gaar man altsaa ikke til at adskille Anklagemyndigheden fra Domsmyndigheden i første Instans. Indenfor Venstre har denne Tanke haft mange Fortalere. Saaledes udtalte i sin Tid Hørup, at denne Adskillelse havde ikke den store Betydning, man skulde ikke lægge-